

Ἐπιστολή τοῦ Μονεμβασίας Ἀρσενίου [Ἀποστόλης] ἀνεπίγραφος καὶ ἀχρονολόγητος ἐυδίδεται ὑπὸ τοῦ Lamius, ἐνθ' ἀνωτ. σ. 135-137.

Ἐκχ.: "Οὐ χρὴ θαυμάζειν, ὡς ἀρχιεὺς ἀρετῆς ἀψευδέστατον βασανιστήριον, εἰ οἱ πονηροὶ τοῖς ἀγαθοῖς ἐκπεπολέμονται..."

Τελ.: "... λιμῷ τότε δὴ [καὶ] λοιμῷ πιεζόμενος. Ἐρρωμένως διαβιώσας πάντων ἕνεκεν. Ὁ Μονεμβασίας Ἀρσένιος".

Ὁ Ἀρσένιος γράφει πρὸς τινὰ φίλον τοῦ ἢ προστάτην (τὸν ἄνὸν λάσκαριν?), ὃν προσφωνεῖ μετὰ πολλοῦ σεβασμοῦ: "... τῇ σῇ μεγαλοπρεπείᾳ καὶ λογιότητι ... πρὸς σὲ τὸν σοφώτατον καὶ ἀληθῆ διδάσκαλον..."

Ὁ Ἀρσένιος γνωρίζει εἰς τὸν ἀποδέυτην τῆς ἐπιστολῆς ὅτι ^{(οἱ ἐχθροὶ τοῦ τὸν} ἐδυμοφάντισαν (τὸν Ἀρσένιον) εἰς τὸν Ἡγεμόνα (= τὸν Δόγην τῆς Βενετίας?), →

ὅστις ἐζήτησε νὰ μάθῃ διὰ ποῖον λόγον ὁ Ἀρσένιος λαμβάνει σύνταξιν·
 κ' οὗτοῦ χάριν τριάκοντα πρὸς τοὺς ἑξ χρυσίους ~~πᾶσι~~ λαμβάνει περὰ
 τῆς ἐκλαμπροτάτης αὐθεντίας ἡμῶν κατ' ἔτος γε σιτηρέσιον».

Ὁ Ἀρσένιος γράφει τί ἀπήντησεν εἰς τὸν Ήγεμόνα. Δικαιοῦται, λέγει,
 τὴν προστασίαν καὶ σύνταξιν διὰ πολλοὺς λόγους:

— «ὅτι ἐξ ἀπαλῶν θνύχων ... τῇ ἐκλαμπροτάτῃ αὐθεντίᾳ τῶν Βενετιῶν
 καθωσιώσαμεν ἑαυτοὺς, καθάπερ μοι πάντες οἱ ἔμοι συμπολίται συμμνηστέουσιν...»
 (σ. 135)

— οἱ μισθοφόροι φύλακες ἐπὶ τῶν φρουρίων, οἱ ἀχρυσπνοῶντες διὰ τὴν ἀσφάλειαν,
 λαμβάνουν "τρεῖς χρυσίους" κατὰ μῆνα· τὸ αὐτὸ δικαιοῦται καὶ ὁ Ἀρσένιος,
 «νύκτα καὶ ἡμέραν εἰς οὐρανὸν ὄμματι καὶ χεῖρας ἐκτείνων καὶ ὑπὲρ τοῦ ἡμε-
 τέρου [= ὑμετέρου?] κράτους εὐχόμενος, οὕτωςι βοῶ πρὸς Θεόν: Παντάνηξ Κύριε,
 τὸ κράτος τῆς ἡμετέρας ἀρχῆς τῶν Βενετῶν, τὸ τῆς σαῖς ἡνίκαις διοικούμενον
 καὶ φρουρούμενον, εἴη ἂν γε ἀεὶ τοῖς μὲν ἐχθροῖς ἀνιάρῳ, τοῖς δὲ φίλοις
 ἑπέραστον, ἡμῖν τε τοῖς ἰκέταις ἐκείνων τιμύμενον καὶ φρουρούμενον» →

Λαμπρὴ, Delic. erudit. xv σ. 135-137

Ἀποστόλης
Ἀρσένιος

— τείτος λόγος, δι' ὃν εἶναι ἄξιος τῆς συντάξεως, εἶναι ὅτι ὁ Ἀρσένιος
εἶναι ὁ μόνος μεταφραστὴς τῶν ἑλληνιστικῶν παρὰ τῷ Ἡγεμόνι: «ὅτι οὐδεὶς...
τουτωνὶ τῶν γραμμάτων... ἐρμινεύς σοι γενήσεται, πλὴν Μιχαήλου γε
τοῦ Μηλίνου, ὅς ἐστι εἰς τῶν ἐκ τῆς ἐμῆς πηγῆς ἀπηντλητότων...»

Πολλοὶ δέ εἰναι οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἀρσενίου, «οἱ μὲν ἐνετίαν, οἱ δ' ἄλλα-
χόσε τῆς ἱταλίας, διδάσκοντες τὸν ἑλληνα λόγον ἐπὶ οὐκ εὐκατα-
φρονήτοις συντάξεσι...»

Ἐὰν περὶ τοῦ μικροῦ ^{τούτου} μισθοῦ σου, τὸν ἀναμένει ὁ λιμὸς.

